

Ordføreren (Bajer): Jeg antager for givet, at dersom der under den fortsatte Forhandling om denne Sag skulde blive Tale om enkelte Personer, saa ville ogsaa de Indlæg, som ere komne frem fra de 2 sidste aerede Talere, blive tagne i Betragtning. Det bør jo altid veje noget, at Medlemmer af Rigsdagen særlig anbefale Personer. — Jeg skal dernæst gøre nogle saa afsluttende Bemærkninger til, hvad der er fremkommet ikke saa meget fra Mindretallets aerede Ordfører — vi have jo i Grunden afgjort vort Mellemværende skriftligt — som fra den højtærede Indenrigsminister. Det er ganske rigtigt, at dette Lovforslag har flere Personer end noget foregaaende i en længere Arrække. Jeg har en Gang tidligere givet en ganske kort Statistik over, hvorledes dette Forhold har udviklet sig i Tidernes Løb. Jeg skal ikke komme med andet end ganske korte Talangivelser, men det kan dog maaske have sin Interesse. I de første 10 Aar efter Grundlovsændringen fra 1866—76 var der gennemsnitlig 33 Personer paa de Lovforslag, som fra Regeringens Side bleve forelagte Rigsdagen. I de følgende 10 Aar fra 1876—86 var Tallet stieget til 59; man kan ogsaa regne det paa en noget anden Maade; paa Grund af Vædringsforslag eller rettere sagt paa Grund af, at der i eet Aar ikke blev nogen Indfødsretslov, bliver det da til 55. Der er ikke gaaet 10 Aar siden, men for de sidste 7 Aar er Gennemsnittallet 164. Dette er altsaa en meget betydelig Stigning, det kan ikke nægtes. Vi have endog eet Aar, 1886—87, været oppe paa 218 Personer. Naar man nu spørger om Grundene dertil, er naturligvis en af dem den, som allerede er bleven fremdraget, nemlig de ny Love, som have vist sig at være saa udmærkede, at Udlændinge derfor have søgt at blive danske Borgere. Men saa er der ogsaa et andet Hensyn, som der altid har gjort sig gældende. Efterat der har været almindelige Valg til Folketinget, er der altid kommet flere Ansøgere derom. Jeg gør med det samme en anden Bemærkning, som hænger sammen dermed. Det er i Anledning af en Ytring af den højtærede Indenrigsminister, da han talte om Aaremaalet. Den højtærede Minister sagde da nemlig, at man skulde være mere nøjeregnende, mindre imødekommende lige over for saadanne Personer, som havde været her i Landet i meget lang Tid uden at bryde sig om at saa Indfødsret, og noget lignende blev sagt under Forhandlingerne oppe i det andet Ting. Dertil vil jeg sige, at de fleste Personer, navnlig fremmede, der ere her i Landet, i Almindelighed ikke vide noget om,

at der er noget, som kaldes Indfødsret. Det saa de først at vide, naar det, at de ikke have Indfødsret, møder dem en Gang i Livet, hvad enten det nu er, at de ville udøve deres Valgret, eller de ville opnaa en Begunstigelse, enten denne nu er at blive indstrevet i et adeligt Frølenkloster eller at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Saa gaar det først op for dem; ellers vide de fleste af dem ikke noget klart om Indfødsretten. Jeg tror derfor ikke, at man overordentlig stærkt kan bebrejde dem dette. — Det blev udtalt af den højtærede Indenrigsminister, at for de fleste af dem, som Landstinget udstemte, nemlig de femten, var det kun en Udsættelse. Jeg maa tilstaa, at jeg har opfattet Forholdet paa den Maade, at for dem alle er det kun en Udsættelse, saaledes at heller ikke de 3, som bleve udstemte af den Grund, at de for nogle Aar siden havde modtaget nogen Sygehjælp, skulde være haabløse med Hensyn til at komme med senere, hvis de ikke komme med denne Gang. Der er imidlertid een Ting, jeg lægger mere Vægt paa, og det er, hvad den højtærede Indenrigsminister sagde, at det ikke skulde føles af nogen som en Krænkelse, at de nu havde været opførte paa Loven og ikke faaet Indfødsret. Jeg har nemlig gennemsnitsten 20 Aars Erfaring i disse Sager faaet det Indtryk, at der er mange, som ikke komme igen og søge om Indfødsret, naaget de ere fuldstændigt værdige dertil, hvis det hænder, at Loven et Aar er gaaet i Stykker af en eller anden Grund, og naar jeg har søgt Oplysning derom, hvad jeg undertiden har gjort, har jeg erfaret, at det er, fordi de have følt sig krænkede. Der er mange eller dog adskillige af dem, som staa paa dette Lovforslag, som jeg ikke skulde sige noget imod ikke bleve tagne med, naar de nu ikke en Gang vare komne med, og jeg synes, at der er al mulig Grund, da nu Indenrigsministeren har sat dem paa Loven, til ikke at tilføje dem noget, hvad mange af dem ville føle som en Krænkelse. Skal der ske en Vending, og vil man for Fremtiden bruge stærkede Regler, lad det saa foregaa i Indenrigsministeriet. Hvis man vil gøre en Demonstration, kan hvert Ting jo holde stift paa sit, og saa kommer der ikke nogen Lov, og det kan gentage sig Aar efter Aar. Hvis man tilsigter at opnaa det Formaal, man vil opnaa, nemlig at der skal bruges strengere Regler, hvad Folketinget muligvis ogsaa vil være tilbøjeligt til, lad saa, som sagt, Vendingen foregaa i Ministeriet; det forekommer mig ogsaa at være en mere hensynsfuld Maade at optræde paa lige over for Indenrigsministeren. Ellers